

ἢν ἑτέρα γυναικωτέρα γραφή, Πρός τε τὴν τοῦ ἔοάνου κατασκευὴν, καὶ τὴν τῶν χρωμάτων κόσμησιν, ὥνπερ ἐξέφρασεν ὁ Ἰταλὸς μυτοφραζῆς, nel fabricare la statua, e nel adornarla con accommodati col.ri.—Στ. 16, Ἀπομνημονύουσε δὲ καὶ.] Ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντεγράφου προσειληφα τὸν δεύτερον τῶν συνθέσμων.—Στ. 18, Μέλλοι ποιεῖν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Μέλλει ποιήσειν.—Στ. 20, Ή, καὶ κυανέησιν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, α', 528.—Στ. 23, Καὶ τῶν ὄφρύων· ὅτε προκαλεῖται.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Καὶ τῶν ὄφρύων, προκαλεῖται.—Στ. 26, Καὶ ἐπὶ τῆς Ἡρας... πρέπου φησί γάρ.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Καὶ ἐπὶ Ἡρας... πρέπον· ἔφη μὲν γάρ.—Στ. 28, Σείσατο.] Τὰ πλεῖστα τῶν ἀντεγράφων, Εἰσατο. Εἴτε δὲ τὸ ἔπος ἐκ τῆς Ἰλιάδος, 9', 199.—Στ. 29, Επ' ἐκείνης συμβάν ὅλης κινηθείσας.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Επ' ἐκείνη συμβάν ὅλη κινηθείση.

ΣΕΛΙΔ. 98, στ. 6, 27 καὶ 30, Αὐγέας... Αὐγέαν... Αὐγέα.] ΔΓ (Οὐκρειωτέρα, εἰς ἑνὸς μόνου ἀντεγράφου), Αὐγείας... Αὐγεέαν... Αὐγεία. "Ιδε τὴν σημείωσιν τοῦ Γερμανοῦ ἐκδότου, τόμ. 3, σελ. 53.—Στ. 7, Τρεῖς.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Τρώεις.—Τετταράκοντα.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Τετταράκοντα· καὶ οὗτος ἔγραψε σχεδόν τι ἀπαντάχοι, καὶ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι, τὴν διὰ δύο τῷ γραφήν προελόμενος τῆς διὰ δύο σ, διὰ τὸ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀντεγράφων αυτῷ φέρεσθαι.—Στ. 14, Ο Όλυμπιακός.] Ἐκ ΔΓ προσειληφα τὸ ἀρθρον.—Στ. 20, Δὲ πίεισθαι.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Δὲ τῆς πίεισθαι.

ΣΕΛΙΔ. 99, στ. 4, Καὶ γάρ τῷ χρείος μέγ' ὄφειλετ' ἐν Ἡλιάδε δίην.] ΗΔ, ΑΤ, Καὶ γάρ τὸ χρέος ὄφειλεται ἐν Ἡλιάδε δίην· ἐτεί γάρ Όμήρου τὸ ἔπος (Ιλιάδ. λ', 698), ὅπερ οἱ πρὸ ημῶν οὐ διέτειν τῶν ῥημάτων τοῦ Στράβωνος. ΔΓ (ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντεγράφου) Καὶ γάρ τὸ χρείος ὄφειλετ' ἐν κ. τ. λ.—Στ. 19, Λεπρεάταις ω̄ κοινωνήσασι τοῦ πολέμου.] Ἐκ τοῦ Γερμίου Πλήθωνος, ΑΤ, Λεπρεάταις κρατήσασι πολέμῳ.—Στ. 20, Οσας γ' ἐώρων.] ΗΔ, ΑΤ, Οσας δ' ἐώρων. ΔΓ, Οσας ἐώρων: (τὸ ἐμὸν ἀντίγραφον) Οσας τ' ἐώρων.—Στ. 21, Καὶ φόρους.] Ἐκ ΔΓ, προσειληφα τὸν σύνθεσμον.

ΣΕΛΙΔ. 100, στ. 2, Πολλάκις νομίζουσε καὶ τὰναντία λέγειν.] ΔΓ, Πολλὰ καὶ νομίζουσιν, ὡς καὶ τὰναντία λέγειν· ὅτεν ὄρμώμενος ὁ Κασσιώπης μεώρειον πάλαι, Πολλὰ καὶ νίζουσιν, ὡς κ. τ. λ. εἶτα μεταμελόμενος ἐπέστρεψεν εἰναὶ ἐλεγε τὴν γραφήν κατὰ γώραν, ἐκλημβάνοντας τὸ Νομίζουσιν ἐπὶ τοῦ εἰώθασιν. Αὐτὸς δ', ἀποδεξάμενος

ἀπόδεξάμενος τὴν διόρθωσιν, προσεπιδιώρθωκα ἐν ταῖς σημειώσεσι τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως, Πολλὰ καὶ εἰζουσιν, ὡς πολλάκις καὶ τὰναντία λέγειν.—Στ. 5, ὃς ἐπὶ τὸ πολὺ.] Ἐκ ΔΓ προσειληφτὸν ἀρθρον.—Στ. 8, Πίεραν, ὅπερ ἐξὶ ποτίσραν.] αἱ Πίερα, ἡ ποτίσραν φυσὶ Σουίζας. Καὶ τὸ μὲν εὔρηται παρ' Εὐριπίδῃ, οὐδετέρως Πίερον (Κυκλ. 29), καὶ Θηλυκῶς, Πίερα (Κύκλ. 47), πλὴν εἰ μὴ καὶ ἐν τούτῳ τῷ σίχῳ ἀντὶ τοῦ, Πίεραις, γραπτέον οὐδετέρως Πίεροις)· καὶ σημαίνει τὰ ἐπιτήδεια εἰς κτηνῶν πόσιν δοχεῖα (Γαλλ. Auges), ἡ μέρη ποταμοῦ, ἡ λίμνης (Abreuvoirs). Τὴν δὲ Ποτίσραν εύρησσις παρὰ Διεθώρῳ τῷ Σικελιώτῃ (γ', 17), καὶ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν συνθείᾳ· Ποτίσραν γάρ καὶ ἡμεῖς καλοῦμεν τὸ δοχεῖον, ἐν ᾧ πίνουσι τὰ βιοσκήματα· Ποτισήριον δὲ (Γαλλ. Arrosoir), ὡς ἄρδομεν τὰ φυτά. Ποτισὴν δ', ἀρσενικῶς, τὴν ἐν τοῖς κήποις ἀμάραν (Rigole), δι' ἣς ρίσου τὸ ὑδωρ ἔκασταχοῦ φέρεται εἰς ἄρδεικην φυτῶν.—Στ. 9, Δυεῖν ὄρῶν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Δυοῖν ὄροῖν.—Στ. 14, ὃς ὁ Ποιητὴς τὴν Λέσβου, Μάκαρος πόλεν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ὡς, 544· ὅπου μέντοι οὐ, Μάκαρος πόλειν, ἀλλὰ Μάκαρος ἔδος ὀνομάζει τὴν Λέσβου Ομηρος, μαρτυροῦντος τούτο καὶ τοῦ Στράβωνος ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 444).—Στ. 15, Ἐν Ιωνι.] Ἐν τῷ σωζομένῳ δράματι, τῷ καλουμένῳ Ιωνι, στ. 294.—Στ. 17, Ἐν Ράδαμανθυ.] Τοῦτο δὲ οὐκ ἔτι σώζεται, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ἑξῆς τοῦ Σοφοκλέους, οἱ Μυσοί. —Στ. 24, Τοῦτο δὲ ἔρασθηντε.] Ἐκ ΔΓ προσειληφτὸν σύνδεσμον.—Στ. 25, Ήράσσατο.] Ἐκ ΔΓ ἐδίπλωσα τὸ σῆ, καθά φέρεται καὶ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ λ', 238.—Στ. 28, Δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλου.] Ἡμάρτηται ἵσως τὸ χωρίον· ὁ γάρ Ἀπιδανὸς μᾶλλον δέχεται τὸν Εὐισέα (ἢ Εὐιπέα) πρὸς αὐτῇ τῇ Φαρσάλῳ, καθάπερ ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 212) ἔρει Στράβων.

ΣΕΛΙΔ. 101, στ. 6, Φηραίαν.] Ἰδε τὰ σημειωθέντα ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει, πρὸς δὲ καὶ ἀπερ ἐσημειώσατο ὁ σοφὸς ἐκδότης (*Schweigheimser*) τοῦ Πολυβίου τόμ. 5', σελ. 127.—Στ. 8, Καὶ τοῦ Βουπρασίου.] Ἐκ ΔΓ προσειληφτὸν καὶ τὸν σύνδεσμον καὶ τὸ ἀρθρον.—Στ. 11, Εἴηλείφη.] Παρὰ τὸ Εἴαλειφω, τὸ ἀφανίζω· ἀλλ' ἵσως γραπτέον, Εἴελειφη, παρὰ τὸ Εὐλείπω, ὥσπερ ἡρμῆνευσεν ὁ Ἰταλὸς μεταφραστής, egli è abbandonato, καὶ ὁ Σύλλος, deserta est.—Στ. 17, Ερύμανθον.] Οἱ Ερύμανθοι Άτσικολος γῆν ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων καλεῖται, ὡς φησιν ὁ Πουκευίλης (Pouqueville) ἐν τῇ τῆς Πελοποννήσου περιοδείᾳ (τόμ. I, σελ. 119).—

—Στ. 19, Τὰ χωρία ίδρυσθαι ταῦτα. § 33. Ἔφορος δέ φησιν κ. τ. λ.] Ἀποκατέστησα τὴν ἀρχαίκην γραφὴν καὶ σίξιν, ἵν συνέχεεν ὁ Γερμανὸς ἐκδότης (τυπογράφων Ἰσαντούλας ἀμαρτία), μετενεγκών τὴν τελευταῖαν τοῦ παραχράφου ἀντωνυμίαν εἰς τὸν ἔξιτον παράγραφον, οὕτω. Τὰ χωρία ίδρυσθαι. § 33. Ταῦτα Ἐφορος δέ φησιν.

ΣΕΛΙΔ. 102, στ. 4, Δέγμενον τ' Ἐπειόν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Δέγμενον δὲ Ἐπειόν.—**Στ. 23, Φειδωνα... δέκατον μὲν ὅντα ἀπὸ Τημένου.**] Ἐπιλέγει τὰ περὶ τούτων σημειώθέντα διὰ μακρῶν ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ἐκδότου, καὶ ἀπέρι εἴρηκεν ἐν τῇ Ἰζορίᾳ τῶν ἀρχαίων χρόνων τῆς Ἑλλάδος (Histoire des premiers temps de la Grèce, vol. II, pag. 181-182) Στέφανος ὁ Κλαυέριος, διὸ ἐγὼ ποδῶν οὐ πάυσομαι, φίλου πιεσάν, ἀνδρας σοφὸν, δικαστὴν ἀδέκαζον, πολίτην εὐνομίας πάντα δεύτερη τελέμενον, τελευτήσαντα τῇ 18 Νοεμβρίου τοῦ ἐνατῶτος ἔτους 1817.

ΚΛΑΥΕΡΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ.

ΣΕΛΙΔ. 103, στ. 5, Διὰ τοῦτο.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Διὰ ταῦτα.—
Στ. 12, Μὴ κατακολπίζοντε.] Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης γραπτέον εἶναι Κατακολπίζοντε, δέχεται τῆς ἀπαγορεύσεως, ὑπειληφεν. Ἰδε τὴν ὑποτεταγμένην σημείωσιν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει.

ΣΕΛΙΔ. 104, στ. 2, Ὁ Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχελλεῖ.] Ἐκ ΔΓ προσειληφα ἀμφω τὰ ἄρδρα.—**Στ. 3, Καρδαμύλην.**] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, i, 150. —**Ιρήν.**] Ἀποκατέστησα ὡδέ τε καὶ ἐν τοῖς ἔξι (σελ. 106) τὴν γραφὴν, ΑΤ, Ιρήν.—**Στ. 8, Τὸ μὲν, συγκαταλέγων ἐν τῷ κ. τ. λ.**] ΗΔ, ΑΤ, Τὸ μὲν καὶ συγκαταλέγων τῷ. Ὁ νοῦς, Τοῦτο μὲν, συγκαταλέγων (ὁ Ὁμηρος) τὰς Φηράς ταῖς Δακωνικαῖς πόλεσιν, ἐν οἷς φησίν (Ιλιάδ. β, 582), Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην τοῦτο δὲ, συγκαταλέγων αὐδίς αὐτὰς ταῖς ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ καθεμέναις πόλεσιν, ὅπόταν λέγῃ (Ιλιάδ. i, 151), Φηράς τε ζαδέας ἥδος Ἀνδεῖαν βαθύλειμον. Ἀλλ' εἰσικεν ὁ Στρόβιων συγχέειν οὐ πιθανῶς ταῖς Φηραῖς τὴν Φᾶρον.—**Στ. 14, Ἐπὶ τῷ Κορυφασίῳ.**] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, ὢπὸ τῷ Κορυφασίῳ.—**Στ. 16, Σοφοκλέους.**] Ἐξ ΕΔ, ΑΤ, Στρατοχλέους.—**Στ. 18, Προκειμένη.**] ΗΔ, ΑΤ, Προσκειμένη.—**Στ. 19, Σφαγία... Σφακτηρία.**] Θάτερον, τὸ πρῶτον ὄνομα διέμεινε γὰν τῆς ησσον.—**Στ. 21, Τὴν παραδίαιν**

ταύτην αἱ τῶν Κυπαρισσίων πελάγιαι πρόκεινται δύο νῆσοι.] Εἰ μὲν φυλάκτοις τὸ διεύτερον ἄρθρον, ὁ νοῦς ἔχει, Πρόκεινται αἱ δύο νῆσοι τῶν Κυπαρισσίων (τουτέσι τῶν σίκητόρων τῆς Κυπαρισσίας) κατὰ τὴν παραλίαν ταύτην· εἰ δὲ διαγράφοις, ὥσπερ εἴκαζεν ὁ Κασσώπην, τὸ λεγόμενον ἔσασι, Κατὰ τὴν παραλίαν τῶν Κυπαρισσίων πρόκεινται δύο νῆσοι.—Στ. 23, Στροφάδες.] Αἱ νῦν καλούμεναι, Στροφάδεαι, οὐδετέρως, ὡς φησιν ὁ ἡμέτερος Μελέτιος.—Στ. 25, Φησὶ δὲ Θουκυδίδης.] Εὖ τῇ τετάρτῃ βίβλῳ (κεφ. 3) τῆς συγγραφῆς.

ΣΕΛΙΔ. 105, στ. 1, Μεδώνη.] Οὗτως ὀνομάζεται καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις, πλὴν Πχυσχνίου, ὃς Μεδώνην αὐτὴν καλεῖ, καθάπερ ἔτι καὶ νῦν καλοῦσιν αὐτὴν οἱ ἡμέτεροι.—Στ. 3, Οἱ Ἀγαμέμνων.] Εἰ ΔΓ προσειληφε τὸ ἄρθρον.—Στ. 10, Αἱ καλούμεναι Θυρίδες... Ταινάρον.] Θύραι δηλονότι τοῦ σομίου, δι' οὗπερ ἦν ἡ εἰς ἄδου κατάβασις, καθάπερ ἐδήλωσε καὶ ὁ Ρώμαῖος ποιητής (Virgil. *Georgic. libr. IV, vers 467*).

Tænarias etiam fauces, alta ostia ditis.

Τὸ δὲ Ταινάρου καλεῖται ταῦν ὑπὸ τῶν ναυτελλομένων Εὐρωπαίων, Cap Matapan. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὄνομα δῆλον ὅτι Αἴκραν, ή Αἴκρωτήριον, σημαίνει· τὸ δὲ Matapan οὐκ ἀπεθάνως Εὔληνικοῦ ὄνόματος, τοῦ Μέτωπον, φερόντων εἶναι ὑπειληφεν ὁ γεωγράφος Δαμοθίλλης.—Στ. 11, Κεναΐδιον καὶ.] Ή διαγραπτέον τὰς δύο ταύτας λέξεις, ἡ τρεπτέον εἰς τὸ, Καενὴν καὶ (ἢ Καενὴπολεν καὶ). Καενὴ γάρ, ἡ Καενήπολεις, καλουμένη πόλεις ἦν, τεσσαράκοντα σαρδίους ἀπέχουσα τοῦ Ταινάρου. Ίδε τὰς ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει σημειώσεις.—Στ. 12, Οῖτυλος ἐστὶ καλεῖται δ' ὑπὸ τινῶν καὶ Τύλος.] ΉΔ, ΔΤ, Ό Τύλος ἐστὶ καλεῖται δ' ὑπὸ τινῶν Οῖτυλος (ἢ γραφήν ἡρμήνευσα ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει). ΔΓ, Ό Οῖτυλος (ἄλλ. Ό Πύλος) ἐστὶ καλεῖται δ' ὑπὸ τινῶν Βοίτυλος (γρ. Βοίτυλος). Τὸ ὄνομα, Τύλος, ἐξ ἡμαρτημένης ἀναγνώστως τοῦ Ομηρικοῦ ἔπους ἀνεφύη· ὅπερ οὐκ εἰκὸς ἀγνοῆσαι τὸν Στράβωνα, ἡμφισθητημένου ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων. Άντει γάρ τοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδε (β', 585) ὄρθως γραφομένου,

Oī τε Δάαν εἶχον, ἢδ' ΟίΤΥΛΟΝ ἀμφινέμοντο,
ἥσαν οἱ διτείνοντο γραπτέον εἶναι,

Oī τε Δάαν εἶχον, ἢδ' Οī ΤÝΛΟΝ ἀμφινέμοντο.

Πιεσοῦται δὲ τὴν παρὰ τῷ Ποττῷ τρισύλλαβον γραφήν, Οἴτυλον, τοῦτο μὲν ἡ μέχρις διεύρο διαμείνασσα κλῆσις τῆς πόλεως, Βοίτουλον, οὐδετέρως, τῆς Λακωνικῆς οὖσα διαλέκτου, καθ' ἓν ἡ μὲν πρώτη διφθεργος προσειληφε τὸ δίγαμμα, ἡ δευτέρα δὲ αὐτὸ παρίσησε τὸ σιγχεῖον (καθάπερ ἔλεγον καὶ Θουγάτηρ, ἀντὶ τοῦ Θυγάτηρ). τοῦτο δὲ ὁ Πτολεμαῖς, Βίτυλα (γρ. Βοίτυλα) ὄνομάζων τὴν πόλειν. Καὶ αὐτὴν δὲ ἡ ἀνωτέρω σημειωθεῖσα ΔΓ, Βαίτυλος, ἡμαρτημένη προσδίλως οὖσα ἀντὶ τοῦ Βοίτυλος, ὑπονοεῖν παρέχει μήποτε καὶ Στράβων αὐτὸς μετὰ τοῦ δίγαμμα ἔγραψεν «Οἴτυλος ἐξιππλεῖται ὅπό τενων Βοίτυλος». — Στ. 13, Λεῦκτρον.] Εὐκῶς καὶ οὐδετέρως, ὡς καὶ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ ὥσπερ ἔτι καὶ νῦν ὄνομάζεται, ἀποβολῇ τοῦ περιττοῦ, Λεῦτρον. ἔτεροι δὲ αὐτὴν τὴν νῦν Μάτιναν, ἡ Μάνην (ἥς τὸ ἐδυτικὸν Μανιώτης) εἶναι φασι τὸ Λευκτρον. — Στ. 15, Καρδαμύλη.] Σίσωσαι τοῦνομα, Καρδάμυλα, καλεομένης νῦν τῆς πόλεως, ὄμωνύμως τοῖς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ Καρδαμύλοις. — Φηραί.] Η̄ νῦν Ηαλαϊόχωρας καθ' ἔτερους δὲ τὸ Κερκυρίδι. — Στ. 18, Τρικκαίου.] ΉΔ, ΑΤ, Τρικκαῖον. Ίδε τὴν Γαλλικὴν μετάφραστιν (tom. V, pag. 147). — Στ. 20, Θαλάμους.] Εξ ΕΔ, ΑΤ, Θαλάμους. Λέγουσι δ' εἶναι τὴν νῦν Καλαμάταν ἔτεροι δὲ πιθανώτερον Καλαμάταν νῦν καλεῖσθαι φασι τὴν πάλαι Καλάμην. — Στ. 21, Δγαγόμενος.] ΉΔ, ΑΤ, Δγόμενος. — Στ. 22, Νέδων... ἔτερος ὃν τῆς Νέδας.] Ής ἀνωτέρω (σελ. 89) ἐμνημόνευσε. Τοῦ δὲ Νέδωνος τὸ νῦν ὄνομα ἡγγόηται.

ΣΕΛΙΔ. 106, στ. 5, Τὴν Άνδανίαν.] Έκ ΔΓ προσειληφε τὸ ἄρθρον. — Στ. 11, Πόλις μία ἡν, τοῦνομα Ρίον.] ΔΓ (πχραλελειμμένων τῶν μεταξὺ τριῶν λέξεων), Πόλις Ρίον. Οὐδετέρω τούτων ἔρρωται γραπτέον, οἵμαι, Πόλισμα ἡν, τοῦνομα Ρίον. — Στ. 13, Άσινην.] Εξ ΕΔ, ΑΤ, Άσινης. — Στ. 17, Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἄλλος.] Διέσησα τὸ χωρίον τοῦ Ποττοῦ (Ιλιάδ. λ', 153), τῶν πρὸ ἐμοῦ ὡς ὑπὸ Στράβωνος εἰρημένου τοῖς λοιποῖς συγκαταλεξάντων. — Στ. 21, Τῆς Κορώνης.] Έκ ΔΓ προσειληφε τὸ ἄρθρον. — Στ. 22, Πάμισος.] Πάνεσσον ὁ Πτολεμαῖος διὰ τοῦ ὃ ὄνομάζει τὸν ποταμὸν καλεῖται, δὲ νῦν Περινάτσα, βαρβάρως μὲν, πχρέχων ὄμως ὑπόνοιαν ἀρχαιοτέρους ἴσως ὀνόματος, τοῦ Τρίνυκτος (διαριεῖ ἀντὶ τοῦ Τρίνυκτος), ἡ καθ' ὄμωνυμίαν τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ Τρινάσου, ἐπιθαλασττίου φρουρίου, οὗτως ὠνομασμένου διὰ τὰς προκειμένας τρεῖς νησίδας (Παχυσακγί, 22), νῦν δὲ καλουμένου Τρίνητα, ἡ καὶ συγχεάντων τινῶν τὰ

Μεσσηνιακὰ τοῖς Λακωνικοῖς. Προσίδει τούτους, ὅτι καὶ ἐν τῷ νεωτάτῳ τὸς Πελοποννήσου γεωγραφικῷ πίνακι, κώμη ἐπὶ τοῦ Παχύσου κεῖται διωμέκαιράδιον σχεδὸν ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, καλουμένη, Νησὶ, καθά καὶ ἀποτέρω πρὸς δυσμάς αὐτῆς ἑτέρα, ὄνοραζομένη, Πολυνῆσι.—Στ. 23, Πρὸς δύσιν Πύλος.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Πρὸς δύσιν καὶ Πύλος.—Στ. 24, Καλεῖσθαι.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Εἴναι.—Στ. 26, Τῶν ἀντὸς ἴσθμοῦ ποταμῶν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ποταμῶν τῶν ἄντὸς ἴσθμοῦ.

ΣΕΛΙΔ. 107, στ. 1, Καὶ τὸς Μακαρίας καλουμένης.] Χόρα ἡ τόπος τῆς Μεσσηνίας ἔστιν ἡ Μακαρία εἶναι, ἔτερος τῆς Μακαρίας, Αρκαδικῆς πόλεως, ἡς οἱ οἰκήτορες, Μακαρεῖς (Παυσαν. ἡ, 27 καὶ 36). Καὶ ταύτην μὲν φησὶν ὁ Παυσανίς (ἡ, 3) οὗτοι κληθῆναι ἀπὸ Μακαρέως, τοῦ Λυκάσου παιδός. Στέφανος δὲ ὁ Βυζάντιος, ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Βεάταν αὐτὴν ὀνομάζεσθαι λέγων, ὅπερ (Beata) αὐτὸ τοῦτο τὸ Μακαρία σημαίνει, συνέχεεν ἵσως τὴν Αρκαδικὴν πόλειν τῇ Μεσσηνιακῇ χώρᾳ· ταύτην γάρ εἰκὸς μᾶλλου οὗτοι καλέσαι τοὺς Ρωμαίους, διὸ τὸ, εὐτηνουμένης πάσοις ἀπλῶς τῆς Μεσσηνίας, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 114-115) ἔρει Στράβων, κατ' ἐξαίρετον ἵσως εὐφορεῖν τοὺς κατὰ τὴν καλουμένην Μακαρίαν ἀγρούς.—Στ. 8, Οἵτε Στενύκλαρον.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Οἵτε τὴν Στενύκλαρον. Αἷμενον ἵσως γράφειν, Καὶ Στενύκλαρον.—Στ. 13, Μόνον τὸν Στενύκλαρον.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Μόνην τὴν Στενύκλαρον.—Στ. 14, Εἰς τοῦτον.] ΉΔ, ΑΤ, Εἰς τοῦτο.—Στ. 18, Φάροις.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Φαληρεύς.

ΣΕΛΙΔ. 108, στ. 12, Καὶ Αρκάδις.] Προσέθηκα ταῦτα ὄρμωμανος ἐκ τοῦ Παυσανίου (δ', 15).—Στ. 15, Αὐτός.] Ο Τυρταῖος.—Στ. 16, Ἐλθὼν ἐξ Ἐρινεοῦ.] Ἐξ ἔτερων εἰκασίας προσέθηκα ταῦτα. Ερινεὸς δὲ μία τῶν τεσσάρων ἐσὶ διωρικῶν πόλεων, περὶ ὃν ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 204 καὶ 277) ἔρει Στράβων.—Στ. 17, Ἐν τῇ ἐλεγείᾳ.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ἐν τῇ ποιήσει ἐλεγείᾳ.

ΣΕΛΙΔ. 109, στ. 13, Λί Θυρίδει... ρόωσθης ιρημούς.] Τρίχ φησὶν τούτην εἶναι Πλίνιος (IV, 19) τὰς Θυρίδας· καὶ εἰκὸς αὐτὰ ταῦτα εἶναι τὰ ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Εὔρωτα κείμενα, διὸ ἂ καὶ τὸ ἀπέναντι ἐν τῇ παραλίᾳ ἐπένειον Τρίνασος ὑπὸ τοῦ Πτολεμαϊκοῦ καλεῖται, νῦν δὲ Τρίνησα καὶ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζεται (ἴδ. ἀνωτέρ. σελ. 148). Ρόωσθης δὲ εἰρηκεν, ὡσπερ, καὶ Αἰλιανὸς (Περὶ ζώων ἰδιότητ. ιδ', 24) Ρόωσθεις ἄκρας τινὰς λέγει, ὡς συντονώτερον καὶ ἥχωδέστερον ἀπεργαζόμενα τὸν τῆς θαλάσσης

ροῦν, διὰ τὸ κρημνῶθες καὶ ὑπαντρον αὐτῶν τε καὶ τῆς παραλίας. Καὶ ἡ Δακωνικὴ δὲ εὔσεισος, διὰ τὸ πολλαχοῦ αὐτῆς ὑπαντρον ὡς γάρ φησιν Ἀριστοτέλης (*Μετεωρολογικ.* β', 8) «ἰσχυρότατοι γένονται τῶν ο σπισμῶν, ὅπου ἡ θάλασσα ρόωσθε, ἡ δὲ χώρα σομφή καὶ ὑπαντρος.» — Στ. 15, Ταῦγετον... ὄρος ΜΙΚΡÓΝ.] Οὗτω παρ' ἀποστι, πλὴν ἐνὸς ἀντεγράφου, ἐνῷ φέρεται ΜΑΚΡÓΝ. Τὸν δὲ μεταφράζων ὁ μὲν ἵταλος *picciolo monte εἴρηκεν* ὁ δὲ πρῶτος *eis τὸν Ρωμαίου φωνὴν μετενεγκὼν τὸν Στράβωνα, non grandis admodum; ἐπειδεικῶς ἀμφότεροι τὸ μεικρὸν ἐκδεξάμενοι.* Οἱ Ξύλκυδροι δὲ ἐπιφράζωνται τὸ πρὸς τὸ ἔξης, Ὅπερ τῆς θαλάττης, συνῆψε, *non longe a mari, καθὰ καὶ Εὐξάθιος* (*Οδυσσ. ζ', 103, σελ. 1554*) *ἐξεδέξατο, καὶ αὐτὸς ἡρμήνευσα εἰν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσσει, montagne... peu éloignée de la mer, εἰπών.* Ή γάρ οὕτως ἐκδεκτέον, ἡ τρεπτέον *εἰς τὸ ΜΑΚΡÓΝ*. Ὡςπερ ἵσως καὶ ἀληθέσερον. Τοῖς μαγίσσοις γάρ τῶν Ἑλλαδικῶν ὄρῶν συγκατεθείσκται τὸ Ταῦγετον, ὡς αὐτὸς Στράβων εἴρηκε (*Μέρ. Α, σελ. 277*), μάρτυρα παρεχόμενος τὸν Πολύβιον¹ δι' ὃ καὶ Όυηρος (*Οδυσσ. ζ', 103*) Τηῦγετον περιμήκετον ὀνόμασσεν αὐτό. Ἐκάλειτο δέ, ὡς φησιν ὁ Βυζάντιος Στέφανος, τριγενῶς, ὁ Ταῦγετος, ἡ Ταῦγέτη, καὶ τὸ Ταῦγετον² ὁ δὲ Οὐργοῦμιος (*Georgic. ΙΙ, 487*) καὶ πληθυντικῶς, τὰ Ταῦγετα (*Taygeta*) ἐκάλεσεν αὐτὸν, διὰ τὸ πολυκόρυφον ὅηλονότει τοῦ ὄρους³ ὅθεν καὶ Πενταδάκτυλον ὀνομάζεται νῦν ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων. — Στ. 21, Χωρίω.] ΔΓ, Χώρω.

ΣΕΛΙΔ. 110, στ. 6, Άκραν τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον, διαρράκις⁴ εἰς σαδίνιαν τριτχελίων.] Οὕτως ἔταξα ἐκ τῶν Χρησομαθειῶν (*Ιδ. Στράδ. Μέρ. Γ, σελ. 387*), καθὰ τάττειν παρήνει καὶ ὁ Κασωβῶν, τὸ χωρίον, ΑΤ, Άκραν διαρράκις⁵ εἰστι τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον σαδίων τριτχελίων.—**Στ. 12,** Πρόκειται δὲ καὶ τούτου Κύθηρα.] ΗΔ, ΑΤ, Πρόκειται δὲ κατὰ τούτου Κύθηρα. Ἱσως γραπτέον, Πρόκειται δὲ τούτου Κύθηρα, ἡ ἔτει συντομότερον, Πρόκειται δὲ τὰ Κύθηρα.—**Στ. 16,** Εὔγυντάτω.] Εἴ ΔΓ, ΑΤ, Εὔγυντατα. —**Στ. 18,** Άμαθοῦς.] Ψαμαθοῦς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων ὀνομάζεται γεωγράφων, οὐδὲν μὲν πλέον σημαίνουσα τῆς Άμαθοῦντος, οὐκειοτέρως δὲ τῷ νῦν ὀνόματι τῆς πόλεως, Ψαμαθία καλουμένης. Παυσανίας δὲ (*γ', 25*) τὸν λιμένα μόνον ἔστι τῆς πόλεως Ψαμαθοῦντα καλεῖν. Εἶτε καὶ ἔτερα Άμαθοῦς τῆς Κύπρου, περὶ τῆς ἐν τοῖς ἔξης (*Μέρ. Γ, σελ. 76*) ὁ Στράβων.—**Στ. 22,** Άχοιῶν.] Ιδ. ἀνωτέρῳ.

σελ. 135.—Στ. 23, Τετταράκοντα.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Τεσσάρων.—Στ. 26, Οἱ τ' ἄρ'.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, β', 584. Καὶ ἀμύκλαι μὲν εἰσὶν ἡ νῦν καλουμένη Βορδούτα, ἡ καθ' ἐτέρους τὸ οὐ μακράν ἀπέχου αὐτῆς Σκλαυοχώριον. Ἐλος δὲ, τὸ Τσῆλε νῦν ὄνομαζόμενον· ὅτεν ἔγινεν εἰκάσαι, ὅτε προσωθήσεται τὸ ισοδυναμοῦν τῷ δίγαμμα σ' οἱ Δάκωνες, Σέλος ἐκάλουν πᾶλαι τὸ Ἐλος.

ΣΕΛΙΔ. 111, στ. οτ., Όνου γνάθος κ. τ. λ.] Ή μὲν Όνου γνάθος, Σέρβη νῦν καλεῖται, ἡ δ' Ἀσωπὸς, Αἴσαπον, ἡ δὲ Βοιά (θὺ ὁ Παυσανίας Βοιάς, πληθυντικῶς καὶ ὀξυτόνως καλεῖ), Βάτεκα, ὅπερ εἰκός, οὐ παρὰ τὴν Βοιάν, ἡ Βοιάς, ἀλλά, παρὰ τὸ κτητικὸν Βοιατικός, ἐσχηματίσθαι, ἡ δὴλον ἐκ τοῦ Παυσανίου (γ', 22, τόμ. 2, σελ. 186, ἐκδ. Κλαυτρ.), «Ἐσίχει δὲ μετά τὴν ἄκραν Βοιατικὸς » καλούμενος κόλπος, καὶ Βοιάν πόλις πρὸς τῷ πέρατι ἔστι τοῦ κόλπου. Εἰς δὲ ὁ κόλπος οὗτος ὁ ἐν τῷ Γαλλικῷ γεωγραφικῷ πάνδητι Baie de Vatica καλούμενος. —Στ. 6, Μέρος, ἀλλά τῆς Σπάρτης.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Μέρος, τῆς Σπάρτης δὲ, ὅπερ ἔγραψεν (ἐξ ΕΔ) ὁ Γερμανὸς ἐκδότης.—Στ. 8, Αὔτη.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Αὔτη. —Στ. 10, Τῷ Κρῖ, καὶ Δῶ, καὶ Μάψ.] Πῦ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ Κριθῆ, καθ' Ήσύχιον, ἡ ἀληθίερον, ἀντὶ τοῦ Κριμνού, ἡς φησιν Εὐζάδιος· τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ Δῶμα· τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ Μαψίδεον.—Στ. 11, Ἰππους.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδ. τ', 392.—Στ. 19, Τὸν ἥλον λέγει Ήλ.] Εὐδέ ταῖς Χρησομαθείαις (Μέρ. Γ, σελ. 388) φέρεται, Τὸν ἥλον λέγει Ήλις, ὃν ὀπότερον ἀληθὲς οὐκ εὐχερές διορίσαι· φῶ γοῦν Εὐζάδιος (σελ. 566) παρατίθεται μαρτυρίῳ, Δαιμόνεος ἥλ, τὸν ἥλον πιθανώτερον ὃν τις εἰκάσσειν ἡ τὸν ἥλον σημαίνεσθαι.—Στ. 22, Τὸ ζριον.] Τῷ προηγουμένῳ τοῦ Φειλτείου ἐπους Ἑρε, ἐν τῷ ἐμῷ ἀντιγράφῳ προσγεγραπται ἔξωθεν, Ἑριον, ως ἐξήγησεις μᾶλλον, ἡ διόρθωσις· ἀλλ' ἐπει καὶ ὁ ἀρχαῖος Λατίνος μεταφραστὴς εἶρηκε ferunt eri pro erion, id est lanam, πρὸς δὲ, καὶ τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπόμενα μαρτυρεῖ τὴν χρείαν τῆς λέξεως, προσέθηκε μηδὲν μελλήστας, προσλαβὼν καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἀρθρον.—Στ. 24, Αρατός φησι.] Μᾶλλον δὲ πρὸ τοῦ Αράτου Ούμπρος (Οδυσσ. ἡ, 328) εἶρηκεν, « Ἀναρρίπτειν ἀλα πηδῶ » τουτέστι τῇ κώπῃ· ὅτεν εἰκός καὶ τὸν Αράτον Πηδά ὄνομάσται οὐ τὰ πηδάλιχ, ἀλλὰ τὰς κώπας.—Στ. 27, Δι γάρ ἐν τῇ Λοκρίδι.] ΗΔ, ΑΤ, Οὐ γάρ ἐν τῇ Λοκρίδε. Ο νοῦς, Ή πόλις Αὐγεῖται, ήν Ούμπρος (Ιλιάδ. β', 583) ταῖς Λακωνικαῖς συγκαταλέγει πόλεσιν, Αἴγαξαι νῦν μετωνόμασαι· οὐδὲ χοή

συγχέειν αὐτὴν ταῖς ὁμοιόμως καλουμέναις Αὔγειαις, Λοκρικῇ πόλει, ης μητρούνεις ἐν τῷ αὐτῷ Καταλόγῳ (Ιλιάδ. β', 532)· ἐκτίναι γάρ οὐδὲ σώζονται ὅλως.

ΣΕΛΙΔ. 112, στ. 5, Ἐφορος τούς.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ἐφορος καὶ τούς.—**στ. 13**, Χρῆσθαι δὲ λαμένω... Φεραία δέ.] Ταῦτα οὗτω καλοβὰ φερόμενα ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ Δηλίου καλυμβητοῦ, τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ μαντικοῦ τενὸς ἀνδρὸς δεῖται, τοῦ φράσοντος ὅπως ἀπαρτίζειν χρὴ τὴν λεποντα, καὶ νοεῖν τὰ σωζόμενα.—**στ. 18**, Αρχῶν.] ΗΔ, ΑΤ, Αρχείων. Μαρτυροῦσι δὲ τῇ διερθώσει ὁ τε ἀρχαῖος Λατίνος μεταφραζῆς καὶ ὁ Ἰταλὸς, ὁ μὲν, *Magistratum*, ἔρμηνεσσας, ὁ δέ, *uffici*.—Καλεῖσθαι δὲ Εἴλωτας.] Ταῦτά τις τῶν κοιτακῶν μετατεθένται παρήνει εἰς τὸν ἔξης (στ. 22) μετὰ τὸ Πολέμω τόπου.

ΣΕΛΙΔ. 113, στ. 11, Ποῦ Μενέλαος ἦν;] Ἐκ τῆς Οδυσσείας, γ', 249 καὶ 251.—**στ. 15**, Εἰς τὴν τῶν ἱώνων, τὴν νῦν.] ΗΔ, ΑΤ, Εἰς τὴν τῶν ἱώνων, τὴν καὶ νῦν. ΔΓ, Εἰς τὴν ἱώνων καὶ νῦν.—**στ. 19**, Ὑπερεβάλλοντο.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ὑπερεβάλλοντο.—**στ. 20**, Ἐπῆρξαν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ὑπῆρξαν.—**στ. 22**, Εὐθύς.] Ἰσ. γρ. Αὐθεῖς.

ΣΕΛΙΔ. 114, στ. 4, ἡ ταρχὴ.] ΗΔ, ΑΤ, ἡ ἀρχὴ.—**στ. 5**, Τοῦ δὲ οὐρᾶ.] Γάιος ιούλιος ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Εύρυκλέους οὗτος οὐρᾶς, καθάδι μηλοῦ ἡ ἐν Ταινάρῳ εὑρεθεῖσα ἐπιγραφὴ, ην ὁ Ἀγγλος ἐκδότης ἐσημειώσατο ἐκ τεινος ἀντιγράφου, οὗτως ἔχουσαν· **ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝΩΝ ΓΑΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΛΑΚΩΝΑ ΕΥΡΥΚΛΕΟΥΣ ΓΙΟΝ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ**. Ἐπὶ τοσοῦτου γάρ καλλικείας τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐληλύθεισαν τηνικαῦτα οἱ Ἕλληνες, ὡς καὶ τοῖς ἐκείνων ὄνόμασιν ἐγκαλλωπίζεσθαι, τῶν οἰκείων καταφρονοῦντας.—**Ἀπεισερημένου ταῦτην.**] ΗΔ, ΑΤ, **Ἀπεισεραμμένου τὴν τοιειάντην.**—**στ. 16**, ἀποδέδοται.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, **Ἀποδίδοται.**—**Οἰκισταῖς** Ἀγιάδας δέ, ἀπὸ Ἀγιδος τοῦ Εύρυσθένους, τοὺς δὲ, Εύρυπωντίδας, ἀπὸ Εύρυπῶντος τοῦ Προκλέους. Τοὺς μὲν γάρ μυναζεῖσθαι δικιῶς, τοὺς δὲ, μεξιμένους ἐπήλυδας ἀνθρώπους, δε' ἐκείνων μυναζεῖσθαι. Παυσανίσκη τε... τῶν Εύρυπωντιδῶν, ἐκπεσόντα τῆς οἰκείας, ἐν τῇ φυγῇ συντάξαι λόγον, νόμου διντος τῆς ἐκβαλούσης...]
[**Ἐκ ΔΓ** (τὰ μὲν ὅλως συγκεχυμένα, τὰ δὲ κεκολοβωμένα ὑπὸ τῶν ἀντιγρψύάντων, προσειληφε ταῦτα, τινὰ μὲν διερθώσας, ἐς δὲ καὶ ἀναπληρώσας, ἐπως οἰόν τ' οὐ, εἰς τὸ συνετώτερον, εὐχ ἀπαντά γε μά]

εἰς τὸ τέλειον ἀποκατασῆσαι ἔξιχύσας), ΑΤ, Οἰκισαῖς... Καὶ αἱ τίκυ τούτου λέγει, ὅτι ἐπήλυσμας ἀνθρώπους μεξάμενος δὲ ἐκείνων ἐδυνάζευσαν (ἄλλ. μεξάμενος δὲ ἐκείνων ἐδυνάζευσε). Ταῦτα μόνα ἔγραψεν οἱ πρὸ ἐμοῦ, τρισὶ σιγμαῖς, μιτά τὸ, Οἰκισαῖς, τὸ κολοβὸν τοῦ χωρίου μηλῶσαντες. Όρα δὲ καὶ τὴν γραφὴν παραθείναι τοῦ ἐμοῦ ἀντεγράφου, σὺν οἷς ὁ ἀντεγράψας κατέλεπε κενοῖς μιαζήμασι, μηλῶσαι βουλόμενος τὰ λείποντα, μικρὸν ἀνωθεν ἀρξάμενον τοῦ χωρίου· «Οὐδὲ ἀρχηγέτας ἌΓΙΔΑΣ, ἀπὸ Ἀγιδος τοῦ ΕΥΡΥΣΘΕΟΥ ΝΟΥΣ. τοὺς δὲ πο Εὐρυπῶντος τοῦ Προκλέους ΤΟΥΣ Μ. σαι» «δικαίως. Τούς δὲ μεξαρμένους ΕΠΑ ΠΟΥΣ ΔΙ' ἐκείνων δυναζεῦσαι. » Οὐεν νομισθῆναι, ὅπερ πᾶσιν ἀποδίδοται σανίαν τε τῶν Εὐρυπωδῶν ἐμπεσον οἰκίας ἐν τῇ φυγῇ συντάξαι λογ γΟΥΝΟΜΩΝ δοντος τῆς ἙΚΒΑΛΟΥΣΗΣ τοὺς χρηματούς λέγει τοὺς μοιθέντας «ΠΛΕΙΣΤΩΝ. » Ής γραφῆς αὗται ἐξ ἑτέρων ἀντεγράφων σεσκμείωνται ὑπὸ τῶν πρότερον μιαζορκί. ἌΓΙΔΑΣ ΔΕ, ΕΥΡΥΣΘΕΝΟΥΣ ΝΟΜΙΣΘΗΝΑΙ, ΤΟΥΣ ΜΕΝ, ἐπ ἀνθρώποις ΔΙ' (ἄλλ. ΕΠΑ ΔΙ'), ἀποδέδοται, ἐκπεσον, γογ ΝΟΜΩΝ (ἄλλ. ΓΟΥΜΕΝΩΝ), ἙΚΒΑΛΛΟΥΣΗΣ, ΠΛΕΙΣΤΟΝ. Οὕτως οὖν ἔχόντων τῶν ἀντεγράφων, τὸ μὲν Ἀγιδας ἐτρεψει εἰς τὸν γυνήσιον πατρωνυμικὸν τύπον, Ἀγιάδας, τὸ δὲ οὐσιαζεικὸν, Οἰκίας, εἰς τὸ ἐπιθετον Οἰκείας (προσυπηκονομένου τοῦ γῆς, ἡ χώρας), τὸ δὲ κολοβὸν καὶ ἀδικινόητον, Σανίαν, ἐδοξέ μοι τρεπτέον εἶναι εἰς τὸ Πανσανίαν, κύριον ὄνομα τοῦ προδόντος τὴν Ἑλλάδα (Θουκυδ. ἀ, 94, 95, καὶ 128-134), δις ἦν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τεσσαρεσκειδέκατος ἀπὸ Εὐρυπῶντος. Φυγὴν δὲ λέγειν ἔστιν, ἡ τὴν εἰς Κολωνάς μονὴν αὐτοῦ, ὅτε τὸ δεύτερον ἐκπεπλευκῶς τῆς πατρίδος, ἀνευ γυνώμης τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, ἐκεῖ διέτριψεν, ἡ τὴν μιτά τὴν οἰκαδες ἐπάνοδον εἰς τὸ τῆς Χάλκεοίκου ἱερὸν καταρυγήν, ἥνικα συλλαβεῖν αὐτὸν οἱ Ἐφοροι ἐμέλλησαν. Ποίος δὲ ἦν ὁ λόγος διν ἔγραψεν, ὡς φησιν Ἐφορος, ἐν ἀδήλοις εἰς διὰ τὴν τῶν ἀντεγράφων φοράν. — Στ. 25, Πολλὴν μέν ἀροτόν.] Έκ μηκέτει σωζόμενου δράματος Εὐριπίδου, τοῦ Κρεσφόντου. Ἀροτὸν ἔγραψε ὀξυτόνως, ΑΤ, Ἀροτον· τὸ μὲν γάρ, Ἀροτὸς, ἐπιθετικῶς ἐνδιάμε, τὴν ἀροῦσθαι δυναμένην γῆν σημαίνει, τὸ δὲ προπαροξυτονούμενον οὐσιαζεικὸν, Ἀροτος, αὐτὴν τοῦ ἀροῦν τὴν ἐνέργειαν.

ΣΕΛΙΔ. 115, στ. 6, Φωύλου χθονός.] Κακῶς, οὐκ οἶδα τι παθῶν, ἔγραψε ἐν τῇ Γαλλικῇ μιταφράσαι pays très-malsain,

καίπερ γράψεις πρὸ τῶν τύπων, mauvais pays.—Στ. 9, Οίχν καὶ ὁ Τυρταῖος φράζει.] Εὐ οἵ λέγει περὶ τῶν Μεσσηνίων, ὅτι,

————— κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες,
Φεῦγον Ἰωακίμῳ ἐκ μεγάλων ὄρέων,

(Ιδ. Στράβ. Μέρ. Α, σελ. 379) τοῦ, Πίονα ἔργα, τὴν ἀρετὴν δηλοῦντος τῆς Μεσσηνίας γῆς· ὡσπερ καὶ Ὀμηρος οὐ μόνον Πίονα ἔργα (Οδυσσ. δ', 318), ἀλλὰ καὶ Πίεσεραν ἄρουραν (Ιλιάδ. σ', 541) ὥν ὁμάσει τὴν εὐχερῶς ἄρουράνην καὶ πολυφόρου γῆν. Όθεν ἐξὶ διορθοῦν καὶ τὸν Ήσύχιον, «Πίονος, ΔΙΠΑΡΟΥ, ἌΓΡΙΟΥ, εὐτραφοῦς, η πλουσίου, μεγάλου» γράφουντας, · ΔΙΠΑΡΟΥ ἌΓΡΟΥ. Ή αὐτὴν δὲ μεταφορὰ καὶ ἐν ἀπάσαις σχεδόν τι ταῖς νεωτέραις γλώσσαις, οἷον ἐν τῇ τῶν Γερμανῶν (fetter Hörer), ἐν τῇ τῶν Γάλλων (terroir gras), καὶ ἄλλαις. — Στ. 17, Κάθηται.] Μοναδικὸν ἵσως τὸ Κάθηται, ἐπὶ χώρας ἡ πόλεως, ἀντὶ τοῦ συνήθους Κεῖται.—Στ. 18, Καὶ ἐπάγει καὶ τὸν ἐλεγχὸν ἡμῖν οὐκ ἀναγκαῖον ὄντα.] Λείπουσι ταῦτα ἐν τισι τῶν ἀντεγράφων· ἐσόνται δέ πως καὶ ἄλλοτρια εἴναι τῆς προθέσεως τοῦ Στράβωνος.—Στ. 22, Τὴν κοίλην καλουμένην.] ΔΓ, Τὴν κοίλην Ἡλειν λέγει. Καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲν διαφέρει ὅποτέρου τῶν γραφῶν προελοιο. Ή δὲ ὅλη συνάρτησις τοῦ λόγου οὐκ ἡκρίβωται, διὰ Στράβωνος ἀμέλειαν, οὐδὲ ἀντιγραφέων ἀμφρίτιαν. Πολλῷ γάρ Εὔληνικώτερον ἦν, ἐνθάδε γε, φάντι, ἀνωθεν ἀρξαμένους, Εἰ μὲν γάρ τὴν Ἡλείαν... Εἰ δὲ τὴν παλαιάν, τὴν κοίλην καλουμένην.—Στ. 24, Εἴδ' ἡ τῶν Φηρῶν ἐπαρχία ἀπασα.] Γ' ποπτα ταῦτα ἄλλως τε, καὶ διὰ τὸ ἐν τισι τῶν ἀντεγράφων τὴν τῶν λέξεων, Φηρῶν ἐπαρχία, χώραν κενὴν εὑρίσκεσθαι. Εὐ γοῦν τῷ ἐμῷ οὗτως ἔχει ἡ γραφή· Εἴδ' ἡ τῶν εὐ πῶν ἀπασα.—Στ. 25, Ήν Τριφυλίαν.] ΔΓ, Ήν καὶ Τριφυλίαν.—Στ. 27, Κητώεσσαν, τῶν δέ, καιετάεσσαν.] Εὐ μὲν ταῖς Ὀμηρικαῖς ἐκδόσεσσι (Ιλιάδ. β', 581, καὶ Οδυσσ. δ', 1) φέρεται νῦν, Κητώεσσαν· Ζηνόδοτος δ' ἦν ὁ κριτικὸς ὁ διατεινόμενος γραπτέον εἴναι Καιετάεσσαν.

ΣΕΛΙΔ. 116, στ. 3, ἀπὸ τῶν κητῶν.] «Κίτη δέ περὶ Δάσαιναν» Θάλατταν ἀκόνω γένεσθαι μεγέντει μέγιστα· καὶ τινές γε τῶν κοιτεῖν τὸν Ομηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασί, Δακεδαίμονα κητώεσσαν» φησὶν ὁ Διδιανὸς (Περὶ ζώων ἴδιότητ. ι', 6).—Στ. 2, Τὴν τε καιετάεσσαν οἱ μὲν καλαμινθώδη δέχονται.] Ἰσ. γρ. Τὴν δὲ κ. τ. λ. Τὸ δέ, Καλαμινθώδη, οὐδὲν δὲ ἡττου σημαίνοιτο ὑπὸ

τοῦ Καιετάεσσαν ἡ ὑπὸ τοῦ Κητώεσσαν¹ καὶ γάρ αἱ Κήται, καλα-
» μίνθη »² φησὶν Ήσύχειος, καὶ αἱ Καιέται, καλαμίνθη, Βοιωτοῖς³ ὁ αὐτὸς
πᾶλιν. Τῷ δὲ τῆς Καλαμίνθης ὄνδρικτι ἐσήμανον οἱ πχλαιοὶ οὐ μόνον
τὸν παρ' ἡμῖν νῦν καλούμενον Ἀγρεονδύοσμον, ἀλλὰ καὶ φυτά
τούτῳ ἐμφερῆ ἔτερα, οἷον τὴν καλουμένην παρὰ τοῖς νεωτέροις *Nepeta cataria* (Γαλλ. *Herbe aux chats*, ή *Cataire*), παρὰ τὸν
νῦν μὲν Κάτον, πᾶλιν δὲ Δεῖλον υρον καλούμενον ὅηλονότι, διὰ τὸ
προσπαθῶς ἔχειν τὴν βιθοτάνη ταύτη τὸ ζῶον. Καὶ σκοκητέον διὰ τὴν
συγγένειαν τῆς Κάταις (οὗτῳ γάρ καλοῦμεν τὸν θῆλυν αἴλουρον)
πρὸς τὴν παρά τῷ Ήσυχίῳ Κήταιν, μήποτε οὐ μᾶλλον ἡμεῖς παρὰ τῆς
Ρωμαίων φωνῆς ἐλάβομεν τὸν Κάτον (*Catus*), ἡ μεντ' ἡμῶν ἐκεῖνοι,
παρὰ τὴν τῶν ἀρχαίων Κήταιν, σημαίνουσαν ἵσως που τῆς Ελλάδος
πᾶλαι καὶ τὸν αἴλουρον.—Στ. 3, Καὶ ὁ Καιέται.] Ἐκ ΔΓ προσ-
έμηφε τὸ ἄρθρον. Τὴν δὲ μέσην τοῦ ὄνδρικτος διὰ τοῦ αἰ, Καιέταις,
ἐν τοῖς πρόσθεν (Μέρ. Α, σελ. 313) ἐξήνεγκε Στράβων. Παρὸ δὲ τοῖς
δὲ καὶ Καιάδαις, καὶ Κεάδαις.—Στ. 7, Φηράν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος,
ά, 268.—Στ. 16, Δῶρα κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Οδυσσείας, φ', 13-16.
—Στ. 18, Επενέγκη.] ΗΔ, ΑΤ, Επήνεγκε.—Στ. 21, Φηρᾶς.]
ΔΓ (ἀμείνων), Φηρᾶς.—Η μέρος ἡν τῆς Μεσσηνίας.] Ἐκ ΔΓ (ἡν
πιζοῦται καὶ ὁ Εὔζαδιος, σελ. 327, καὶ ἀπέρ ἐξῆς, σελ. 117, ἐρεῖ
Στράβων), ΑΤ, Ηδ μέρος ἡν καὶ ἡ Μεσσηνία.—Στ. 26, Ει-
σιν ὁ τοῦ Ορτελέγου οἶκος.] Ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντιγράφου, ΑΤ, Εἰσιν
τῶν Ορτελόχου ὁ οἶκος. Η δὲ Κασωβωνικὴ ἐκδοσις φέρει, Εἰσιν
τοῦ Ορτελόχου ὁ οἶκος.—Στ. 27, Εἰς Φηρᾶς κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς
Οδυσσείας, γ', 488.

ΣΕΛΙΔ. 117, στ. 4, Δύσετο.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Δύσετο. Εὗτι δὲ
ἐκ τῆς Οδυσσείας, γ', 497.—Στ. 5, Οἱ δ' ἔξοι.] Ἐκ τῆς αὐτῆς,
δ', 1.—Στ. 9, Μηδ' οὖσις ἐκεῖ.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Μηδ' οὗτοις ἐκεῖ.
—Στ. 11, Εἴμι γάρ.] Ἐκ τῆς Οδυσσείας, β', 559.—Στ. 12, Δοκεῖ
γάρ συμπίπτειν ΤΟῦΤΟ ΤΟῖΣ τῆς χώρας ἐπιθέτοις ἀν... κοινωνοῦσαν
τῆς σρατείας.] ΗΔ, ΑΤ, ΤΟῦΤΟ ΤΟ΄ ΤΟῖΣ. ΔΓ, Τούτῳ τὸ τοῖς.
Ο πρῶτος μετενεγκὼν εἰς τὴν Ρωμαίων φωνὴν τὸν Στράβωνας ἡρμή-
νευσε, *Sic nam regionis et urbis epitheta coincidere vide-
buntur*, ὡσπερ ἀν εἰ εῦρε γεγραμμένον, Δοκεῖ γάρ συμπίπτειν
οὗτῳ τοῖς τῆς χώρας ἐπιθέτοις τὰ τῆς πόλεως. Καὶ εἴη
ἄν ὁ ναῦς τούτων, Εἰ τὴν ἀνωτέρω καλουμένην ὑφ' Όμηρου κοῖλην
Λακεδαιμονικα μὴ τὴν πόλιν Σκάρτην μερικῶς δεχοίμεθα, ἀλλ' οὐτην

τὴν Λακωνικὴν χώραν, συμπεσεῖται τὰ τῆς πόλεως ἐπέδετα τοῖς ἐπι-
θέτοις τῆς χώρας, τουτέσιν ὑποτεθῆσται ὁ Ποιητὴς κοῦλην ἐπονο-
μάζειν τὴν χώραν, ὥσπερ καὶ τὴν πόλιν. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν νοῦν
καὶ τὴν Γαλλικὴν μετάφραστιν μεθαρμοσέον ἔξιν, ἀνδ' ὃν ἡρμήνευσα
(*tom. III, pag. 219*), Et cela s'accorde même avec les épi-
thètes que le poëte donne au pays, γράφοντα, Autrement,
les épithètes que le poëte donne à la Laconie seront les
mêmes que ceux dont il qualifie la ville de Sparte. Καὶ ταῦτα
μὲν ἔχεται τινος πιθανότητος· τὰ δὲ ἔξης δυσληπτότερα πέψυχε, διὰ
τὴν φθορὰν τῶν ἀντεγράφων, ὃν τὰς κενὰς χώρας συγμαῖς ἐσημειώσα-
μην, καθάπερ καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν. Προσσημειωτέουν δὲ καὶ τὰ ἐκ τοῦ
αὐτοῦ ἀντεγράφου, πλείους ἔχοντος τὰς κενότητας, Δοκεῖ πέπτειν
τούτῳ τὸ τοῖς τῆς χώρας ἐπιθέτοις αὐτὸν γάρ τὴν
Δία ποιητικὴ τις τοῦτο συγχωρήσει ἔξι τεον γάρ τὴν
Μεσσήνην μετὰ τῆς Λακωνικῆς τῆς ὑπὸ Νέσορε. μηδὲ
καθ' αὐτὴν τατ καταλόγῳ μηδὲ κοινωνοῦσαν τῆς σρα

Μετὰ δὲ Μαλέας κ. τ. λ. Περὶ ὃν ἐπιδει ἀπερ ἐσημειωτάμην
ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράστει. — Στ. 18, Ερμιονικός.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ,
Ἐρμειονικός. — Στ. 23, Βοιωτικῷ.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Βοιωτικῷ. —
Στ. 24, Ή λιμηρὰ Επιθέτων.] Ή νῦν Παλαιὰ ἐμβασία καλου-
μένη, σύνεγγυς οὖσα τῇ Μονεμβασίᾳ.

ΣΕΛΙΔ. 118, στ. 1, Εὐλίμανον δὲ οὖσαν.] Δι' ὃ καὶ Δίζομος
ἐπεκαλεῖτο, ὡς φησιν Ἡσύχιος «Δίζομος» οὗτος ἡ Ἐπίδικυρος ἐκαλεῖ-
» το, ἐπεὶ ἀμφιστόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο.» Οδεν ἵσως καὶ τὰ ὄνόματα
τῆς Παλαιᾶς ἐμβασίας, καὶ τῆς Μονεμβασίας, τοῦ μὲν τῶν
λιμένων, διὰ τὸ ἡγρειῶσθαι, παλαιοῦ κεκλημένου, θικτέρου δὲ, διὰ
τὸ μόνου λεκεῖφθαι, Μονεμβασίς ὀνοματιμένου. — Στ. 8, Αἴ τε Πρα-
σιαὶ καὶ τὸ Τημένιον.] Τὴν νῦν Πρασὶον καλουμένην κώμην, ἡ τὰς
Πρασιάς αὐτὰς εἶναι, ἡ γοῦν ἀπ' ἀκείνων τὴν προσηγορίαν εἰλη-
φέντε οὔσται ὁ ἡμέτερος Μελέτιος. Τὸ δὲ Τημένιον, Κάτρον τῆς
Ἐλένης λέγεσθαι νῦν φησί. — Στ. 14, Ή Ναυπλία.] Ή νῦν καλου-
μένη Ἀνάπλι, οὐ διὰ σύνθεσιν προθέσεως, τῆς Ἀνά, ὥσπερ ἀν si-
κότως τις ὑπολάβοι, ἀλλ' ἐκθλίψει τοῦ σ καὶ πλεονασμῶ τοῦ α, ὥσπερ
καὶ Ἀνεραΐδας λέγομεν τὰς Νηρηΐδας. Οἱ δὲ υκυτελλόμενοι
Ιταλοὶ Napoli di Romania καλοῦσι τὴν Ναυπλίαν, πρὸς ἀντιδια-
στολὴν, ὡς ἔσκε, τῆς Ιταλικῆς Νεκτόλεως, Napoli κακείνης ὑπ' αὐ-
τῶν καλουμένης. — Στ. 20, Περὶ τὸν Καρηοέα.] Ἀκρωτήριον Εύβοιας

(τῆς νῦν Εὐρίπου καλούμενης) ὁ Καφηρεὺς, ἡ Καφαρεὺς, υχναγίοις ἐπίσημος· ὅπερ αὐτῷ καὶ ἡ νεωτέρα προσεγένετο προσηγορία, ὁ Ξυλεράγος, τοιτέσι πλοίων φθορεὺς. Ω δ' οἱ ίταλοὶ καλοῦσιν αὐτὸν ὄνδρατι, Capo d'oro, οὐ χρυσοῦν ἀκρωτήριον σημῆναι βουλόμενοι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Καφαρεὺς φειράντες, οἶμαι, οὗτοις ὠνόμασαν. — Στ. 24, Κυκλώπεια ὃ δύνομάξουσιν.] Ισ.γρ. Κυκλώπεια δὲ νομίζουσι. Πλατύτερον ἐν τοῖς ἔξι (σελ. 124) ἔρει περὶ τῶν Κυκλωπίων τεύτων. — Στ. 25, Καὶ γάρ τοῦτον τοῦ Ποιητοῦ τάξαντος κ. τ. λ.] ΗΔ, ΑΤ, Καὶ τοῦτο τοῦ τόπου τάξαντος. ΔΓ, Καὶ τοῦτον κ. τ. λ. Ἐν ἑτέροις δ' ἀντιγράφοις, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐμὸν, μετὰ κενοῦ διατήματος φέρεται, Καὶ νου τάξαντος ἐν ἀλλοῖς δὲ, Καὶ εε νου τάξαντος (ὅπερ ἵσως ἦν, Καὶ ειγου τάξαντος). Ἡ τοίνυν γραπτέου, ὡσπερ ἔγραψκ, μεταποιοῦντα τὸ, Τοῦ τόπου, εἰς τὸ, Τοῦ Ποιητοῦ, ἡ ἀναπληροῦντα τὸ ἐτέροις κενὸν διάτημα, Καὶ γάρ τοῦτον ἐκείνου τάξαντος, ἀναρέροντα τὴν ἀντανυμίαν εἰς τὸν πρὸ μικροῦ μυημονυθέντα Οὐρον. Επιδει τὰ περὶ τῆς διορθώσεως ταύτης διὰ μακρῶν σημειωθέντα μοι ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (tom. III, pag. 141, not. 2 et pag. 224, not. 2).

ΣΕΛΙΔ. 119, στ. 2, Ερμιόνη καὶ Τροιζήν.] Ἡ μὲν Κάσρε, ἡ ὅθι Τροιζήν, Δαμαλᾶς νῦν καλεῖται. — Στ. 3, Καὶ Καλχυρία.] Ἐκ ΔΓ προσειδηφε τὸν σύνδεσμον. Περὶ δὲ τῆς νῆσου πλατύτερου ἐν τοῖς ἔξι (σελ. 126) ὁ Στράβων. — Στ. 9, Επίδαυρος.] Ἐτέρα τῆς ἀνωτέρω (σελ. 229) Επιδύρου, τῆς ἐπονομαζομένης Λιμηρᾶς, αὗτη ἡ Επίδαυρος, ἡς τὰ δρεπία καὶ ἡ σύνεγγυς κώμη, Επίδαυρα μέχρι δεῦρο δύνομάξεται. — Στ. 19, Ἡ Ἰππιον.] Διαγραπτέον ἵσως τὰς δύο ταύτας λίγεις (ἴδ. κατωτέρ. τὰς σημ. τῆς 120 σελιδ.). — Στ. 21, Ἄργος τε.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, δ', 52. — Στ. 22, Οἱ δ' Ἄργος.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, β', 556. — Στ. 24, Ήμετέρω.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, α', 22.

ΣΕΛΙΔ. 120, στ. 3, Νῦν δ' αῦ.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, β', 681. — Στ. 5, Εἰ δέ κεν.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, ι, 141. — Στ. 6, Η οὐκ Ἄργεος.] Ἐκ τῆς Οδυσσείας, γ', 251. — Στ. 10, Εἰ πάντες.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, σ', 246. Λέγει δὲ τοῦτο Εὐρύμαχος, εἰς τῶν μυητήρων, πρὸς τὸν Πηνειόπτην. — Στ. 12, Ίπποβοτον δὲ καὶ Ίππιον KOINΩΣ εἰρηκε.] Οὐκ ἀπήλλαχται τὸ χωρίον ὑποψίας ἀλλως τε, καὶ ὅτι ἐν τῶν ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ παρατελευτίου ἐπιβρέθματος τὸ οὐδέν μᾶλλον συνετὸν ΕΓΓΥΣ φέρει. Ίπποβοτον μὲν γάρ πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως

(Ιλιάδ. β', 287, γ', 75, 258, καὶ ἄλλ.) ἐπωνόμασεν Ὀμηρος τὸ Ἄργος Ἰππιον δὲ, εὐκ αὐτὸς, ἄλλ' Εύριπίδης (Ὀρές. 1621, καὶ Ἰφργ. Ταύρ. 780) ἐσὶν ὁ καλέσας. Καὶ ἔσει μυημονικὸν ἀμάρτημα εἶναι τοῦ Στράβωνος τὸ Ἰππιον οὐ ἔξηρημένου, ὁ νοῦς ἐσὶν, Ἀχαικὸν μὲν καὶ Ἰασον Ἄργος ἐδίως Ὀμηρος τὴν Πελοπόννησον εἴρηκεν Ἰππόβοτον δ' αὐτὴν ὀνομάζει επιφέτῳ καὶ ἄλλαις γώραις κοινῷ καὶ γάρ καὶ τὴν Θετταλικὴν Τρίχην ὄμοιος Ἰππόβοτον (Ιλιάδ. δ', 202) ἐκάλεσε. —

Στ. 35, Θουκυδίδης ... φησι.] Καταρχὰς τῆς συγγραφῆς (ἀ, 3).

Πλατύτερον δὲ ἐν τοῖς ἑξήσ (Μέρ. Γ, σελ. 44-46) ὁ Στράβων διακρί-
τεῖ τὸν Θουκυδίδου δόξαν περὶ τοῦ, Βάρβαρος, ὄνοματος.—Στ. 19,

Μιρμιδόνες.] Εἰκ τῆς Ιλιάδος, β', 684.—Στ. 23, Οἰζὺς ἐς Θά-
σον κ. τ. λ.] Δι' ὁ καὶ Τρισοιζυρὴν πόλειν ἐπωνόμασέ που (παρὰ
τῷ Εὔσαδιῳ, σελ. 725, καὶ 1542) τὴν Θάσον Ἀρχείοχος, οὐ καὶ
ἐν τοῖς ἑξήσ (Μέρ. Γ, σελ. 24) μυημονεύει Στράβων. Ήν δὲ ἡ Θάσος

Παρίου ἀποικία (κατωτέρ. σελ. 294), εἰς ἣν κατέφυγε φεύγων τὴν
πατρίδα ὁ Πάριος Ἀρχείοχος.—Ἀντιτιθέασιν.] Εἰκ ΔΓ (οὗτος ἀν-
γράψας καὶ διχα ΔΓ), ΑΓ, Ἀττιθέασιν, ὅπερ ὁ Γερμανὸς ἐκδότης

ἀνθυπέβαλε τῇ οὐδέν τίττον ἡμαρτημένη τῆς τε ἐν Ἀμεσελοδάμῳ καὶ
τῆς ἐν Οξεονίᾳ ἐκδόσιες γραφῆ, Αντιτιθέασιν (ἀνδ' ἦς τὸ ἐμὸν ἀντι-
γοαρον φέρει διηρημένως, ἄλλ' οὐ μᾶλλον ὅρθῶς, Αν τιθέασι).

Ἄ, δὲ ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (tom. III, pag. 227, not. 2) ἐση-
μεωσάμην περὶ τῆς γραφῆς, διορθούσην τὸνδε τὸν τρόπον. L'Antit-
héasen de l'édition d'Almeloveen et de celle d'Oxford est

une erreur, de même que l'Antithéasen de l'éditeur Allemand; et l'on devroit y substituer Αντιτιθέασιν, quand même cette dernière leçon ne seroit pas confirmée par le manuscrit de Médicis.—Στ. 26, Ἀνδρὸς.] Εἰκ τῆς Θύμσσείς, ἀ, 344.

ΣΕΛΙΔ. 121, στ. 4, Ἰναχος... ἐκ Δυρκείου τοῦ κατὰ τὴν Κυνου-
ρίτην ὄρους τῆς Ἀρκαδίας.] Οἱ μὲν Ἰναχος, Πλανίτσα τανῦν, ὡς
φασι, καλεῖται ὁ δὲ ἡμέτερος Νελέτιος τοῦτο μὲν οὐκ οἶδε τοῦνομα,
λέγει δὲ ἀμφιεβάλλων, ὡς τινὲς μὲν τὸ νῦν Ποτάμι τοῦ Ἄργους,
αὐτὸς δὲ πιθανώτερον τὸν καλεύμενον Μασὸν οἴεται εἶναι τὸν Ἰνα-
χον. ἄλλ' ἵσως οὐδὲ περίεστιν ὅλως ὁ Ἰναχος, εἰ τῷ πιστὸς ὁ Δου-
κικινός φησὶ γοῦν (Χάρ. ἡ Επισκοπ. § 23) αἱ ποιοθνήσκουσι... καὶ
αἱ πόλεις, ὡσπερ ἀνθρωποι καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι
αἱ Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. » Καὶ ταῦτα
μὲν ὅπως ἔχει ἀληθείας, ἡ πίσεως, σκοπείτωσαν ἔτεροι ἐκεῖνο δὲ

μᾶλλον ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐκ Λύρκειου, δρους Ἀρκαδικοῦ, ρέειν
λέγει τὸν Ἰνάχον ὁ Στράβων· τὸ γάρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Δύκαιον,
οὐ Λύρκειον ὄνομάζεται, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 147)
ἔρει. Μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Ἀρκαδίας, γραπτέον Ἀργείας, ὥσπερ
εἴκαστα ἐν ταῖς εἰς τὴν Γαλλικὴν μετάφρασιν σημειώσεσι (ιον. III,
pag. 228, ποτ. 1). Λύρκειον δὲ οὐ μόνον ὄρος, ἀλλὰ καὶ πόλις ἡν
τῆς Ἀργείας οὗτον καλουμένην (ἴδ. κατωτέρ. σελ. 130), ἡν Δύρκειαν
ἢ Παυσανίας (β', 25) θηλυκῶς ὄνομάζει, ἵσως ἡ νῦν Δούρκα γρα-
φουμένη ἐν τῷ νεωτάτῳ τῆς Πελοποννήσου Πίνακι.—Στ. 5, Περὶ δὲ τῶν
μαθευμένων πηγῶν εἰροτας.] Τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνάχου δηλονότι, περὶ
ῶν ἐν τοῖς πρόσθεν (Μέρ. Α, σελ. 365) ἔμνημόνευσε.—Στ. 6,
Πλάσματα ποιητῶν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Πλάσματα τῶν ποιητῶν.—
Στ. 8, Θεοὶ δ' αὐτὸν θέσαν Ἀργος ἀνυδρον.] Ἐξ ἀδήλου ποιητοῦ τὸ
ἔπος ἡμαρτημένον δὲ, εἴδ' οὗτο γράφοιτο, εἴδ', ὡς ἔσικεν ἀνεγνω-
κίναι ὁ ἀρχαῖος Λατένος μεταφραστής, Θεοὶ δ' αὐτίκα θέσαν
Ἀργος ἀνυδρον.—Στ. 11, Λίτιωνται δέ.] Ἐκ τοῦ ἀμοῦ ἀντεγράφου,
ΑΤ, Λίτιωνται δέ.—Στ. 13, Καὶ κεν ἐλέγχετος.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος,
δ', 171.—Στ. 16, Πολύφεδορον.] Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους (Ἀλέκτρ. 10).—
Στ. 19, Νῦν μὲν πειρᾶται.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδ. β', 193.—Στ. 21, Χρόα.]
Ἐκ τῆς Οδυσσείας, β', 376.—Στ. 23, Λίδη.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ἀ', 3.
—Στ. 28, Πολύδον ἔψιον Ἀργος.] Δικτήσαντες τὸ ἀρχαῖον σοιχεῖον
τοῦ Δίψιου, σύνδεσμον ἐπλαστανοὶ Γραμματικοὶ, ἡ μᾶλλον μόριον,
τὸ Δέ, ισοδυναμοῦν τῇ προθέσει, Εἰς τοῦτο δέ τολμήσαντας,
ἐπόμενον ἦν καὶ καθ' ὑπερβατὸν ἐξηγήσασθαι τὸ λεγόμενον· τὸ γάρ
σύνηδες ὀφειλεν εἶναι Πολὺν ἔψιον Ἀργοσδέ.

ΣΕΛΙΔ. 122, στ. 3, Ερασίνος.] Ὁ αὐτὸς ἵσως τῷ Χάροπει πο-
ταμῷ, οὐ μημονεύει Πλούταρχος (Ἄρατ. § 28). Σώζειν ἔτι τοῦνομα
τὸν Ερασίνον ὁ νεώτατος τῆς Πελοποννήσου Πίγαξ μαρτυρεῖ ὁ
μίντοι Μελέτιος Κεφαλάρει φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι.—Στ. 5, Ορνεις.]
Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ορνεις.—Στ. 9, Αρεσίνον.] Ἰσ.γρ. Αρεσίνον.—Στ. 15,
Δέρνη κακῶν.] Δέρνην φασὶν ὄνομάζεσθαι νῦν καὶ Μύλους (Les
Moulins) τὴν αὐτὴν, οὐδητὸν πλησίον κειμένην τῆς πάλαι λίμνης
Δέρνης.—Στ. 19, Ἀργος ἀνυδρον κ. τ. λ.] Ήσιόδου τὸ ἔπος εἶναι
φησιν Εὔξανθιος (σελ. 461).—Στ. 21, Διαφερόντως ἐν εὐπο-
ρίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντα.] ΉΔ, ΑΤ, Διαφερόντως ἐν εὐπο-
ρίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντες. Οὗτως δέ πως καὶ ὁ πρῶτος
ἐκλατινίσας τὸν Στράβωνα σιέληκε τὰς ἀντικειμένας λέξεις, όπις οἱ